

Arrest

nr. 93 110 van 7 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 maart 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 maart 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 november 2011.

1.3. Op 8 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Dubs (Centraal-Irak). U zou als zelfstandige een smederij hebben uitgebaat, uw broer zou in uw zaak hebben meegewerkt. U zou voor de politiechef van Dubs enkele werken hebben moeten uitvoeren in zijn huis, alsook voor de politie zelf. Uw broer zou u normalerwijze met deze taken hebben geholpen, maar hij zou hier echter weigerachtig hebben tegenover gestaan. Hij zou u erop hebben gewezen dat u samenwerkte met ongelovigen en verraders. U vermoedt dat hij deze houding zou hebben aangenomen omwille van het onderwijs dat hem in de moskee werd gegeven. U zou hem met beloftes hebben kunnen overhalen om dergelijk onderwijs niet meer te volgen. Een man uit de buurt zou u hebben aangesproken over de afwezigheid van uw broer in de moskee. Hij zou u hebben verweten hen niet te vertrouwen. Hij bleek op de hoogte te zijn van het werk dat u uitvoerde voor de overheid. U zou getracht hebben de gemoederen te sussen door enkele moskeegangers uit te nodigen om bij u te komen eten. Nadat u op die bewuste dag - ergens in januari of februari 2011 - inkopen had gedaan en terug wilde keren naar huis, zou uw zus, nogal verward, u tegemoet zijn gekomen en hebben aangedrongen niet verder te gaan daar er een schietpartij aan de gang was bij u thuis. U zou naar uw oom in Kirkuk zijn gegaan en vervolgens bij een vriend van uw oom zijn ondergedoken. Na enkele dagen kwam u te weten dat uw broer werd gearresteerd. Uw zus zou uw oom hebben ingelicht dat zowel 'terroristen' als de politie naar u op zoek waren. De politie zou u ervan hebben beticht een valstrik te hebben opgezet zodat de terroristen hen konden beschieten, de terroristen zouden u op hun beurt ervan betichten een valstrik te hebben opgezet zodat de autoriteiten hen zouden arresteren tijdens het etentje. Uw oom zou u hebben aangeraden het land te verlaten. Eind februari 2011 zou u Irak hebben verlaten. Via Iran, Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, zou u op 21 maart 2011 in België zijn aangekomen. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Na uw vertrek zou uw broer zijn vrijgelaten. Een week na zijn vrijlating bleek hij vermist te zijn. U zou na uw vertrek uit Dubs een brief van de politie en een dreigbrief van een terreurorganisatie hebben ontvangen. Laatstgenoemde documenten werden door een vriend van u per e-mail doorgestuurd toen u reeds in België verbleef.

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten voor: een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie afgegeven door het politiebureau, een kopie van een dreigbrief, een kopie van een woonstkaart, een kopie van een lidkaart van de Baathpartij van uw vader en een artikel uit de krant over de dood van de politiechef van Dubs.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen te worden beschuldigd door zowel de politie als door een terreurorganisatie. U geeft immers aan dat de schietpartij zich zouden hebben voorgedaan eind januari, begin februari (CGVS, pg.12). Na uw vertrek uit Dubs zou uw vriend u een dreigbrief en een brief van de politie hebben doorgemailed (CGVS, pg.13). De brief van de politie zou naar uw huis zijn gestuurd (CGVS, pg.12), maar van de dreigbrief weet u niet waar deze werd gevonden (CGVS, pg.12). U stelt echter met zekerheid dat deze documenten werden verstuurd enkele dagen nadat zich het incident bij u thuis zou hebben voorgedaan (CGVS, pg.13). Bovendien zou u beide brieven zelf ook hebben gelezen (CGVS, pg.13). U stelt met zekerheid dat de brief van de politie stelde dat zij u verdachten van samenwerking met terroristen en dat zij u daarom zochten (CGVS, pg.12). Blijkt echter dat de correspondentie van de politie, die door uzelf werd voorgelegd helemaal niet overeenstemt met de door u verklaarde inhoud. Meer nog, het document van de politie staat haaks op uw verklaringen.

In het door u voorgelegde document staat immers dat u zelf naar het politiekantoor van Dubs (Dubis) bent gegaan om er klacht in te dienen tegen de terreurorganisatie Ansar Al Sunna die u zou hebben bedreigd via een dreigbrief. De politie zou hebben opgeroepen de daders te arresteren en hen verder te ondervragen. Het document van de politie werd ondertekend op 19 januari 2011 (zie administratief dossier CGVS, groene map en zie gehoorverslag pg. 9). Ten eerste maakt het document komaf met uw verklaringen te worden gezocht door de politie. Integendeel, u kon een klacht indienen bij de politie en zij namen initiatief om de daders op te sporen. Ten tweede maakt het document komaf met

uw verklaringen gezocht te worden door een terreurorganisatie daar er in uw bovenstaande verklaringen op 19 januari 2011 nog geen sprake was van een dreigbrief. Immers, op dat ogenblik verbleef u nog in Irak. Van het bestaan van dit document zou u pas in België op de hoogte zijn gekomen. Aangezien uit de inhoud van het stuk blijkt dat u zelf naar de politie bent gestapt, moet dit document dateren van vóór uw vertrek uit Irak. Dit maakt dat uw verklaringen absoluut niet stroken met de inhoud van dit stuk. Uw verklaringen zijn totaal niet compatibel met dit door u voorgelegde document. Dit alles ondermijnt in grote mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uw verdere verklaringen bevestigen bovendien deze vaststelling. Zo kunt u - met uitzondering van de dreigbrief - geen enkel concreet element aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat u nog steeds wordt gezocht door een terreurorganisatie. U verklaart wel over veel andere bewijsstukken te beschikken maar geeft aan dat deze moeilijk op te sturen zijn (CGVS, pg.16). Naderhand blijkt dat u deze stelling op niets baseert, daar u zelfs niet kunt aangeven over welke verdere bewijsstukken u dan wel beschikt (CGVS, pg. 16). U kunt evenmin een concreet element aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat u nog wordt gezocht door de politie. U stelt dat uw broer bij zijn arrestatie voornamelijk werd uitgevraagd over u en dat daaruit blijkt dat u ook nog door de politie wordt gezocht (CGVS, pg.14). Opmerkelijk genoeg weet u echter niet weer te geven welke vragen er dan wel aan uw broer werden gesteld (CGVS, pg.14). Vervolgens geeft u aan dat de politie u tweemaal heeft gezocht bij het huis van uw oom (CGVS, pg. 16). De laatste maal zou echter dateren van vijf maanden geleden en u kunt niet zeggen of er zich de voorbije vijf maanden nog iets nieuws heeft voorgedaan (CGVS, pg.16). U zou zelfs de moeite niet hebben genomen om uw buurman, waarmee u nog via email in contact staat hierover te bevragen (CGVS, pg.16). Opnieuw verklaart u over verschillende bewijsstukken te beschikken die aantonen dat u nog wordt gezocht door de politie (CGVS, pg.15). Naderhand blijkt echter dat het document dat u tijdens het gehoor op het CGVS heeft voorgelegd en dat helemaal geen indicatie vormt dat u wordt gezocht door de politie, het enige bewijsstuk is waarover u blijkt te beschikken (CGVS, pg.15).

Daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas, kan evenmin geloof worden gehecht aan de verdwijning van uw broer als gevolg hiervan. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat u weinig tot geen bijzonderheden kan verschaffen over de arrestatie van uw broer, op welke basis hij werd vrijgelaten, in welke omstandigheden er daarna op hem werd geschoten en over de daaropvolgende verdwijning van uw broer (CGVS, pg.14-15). Nochtans werd u door een vriend over deze incidenten gebriefd (CGVS, pg.15). U zou echter geen verdere details hebben gevraagd (CGVS, pg.15). Ondanks uw verklaring dat uw broer reeds eerder werd gearresteerd, weet u niet of uw familie poolshoogte is gaan nemen bij de politie om te weten te komen of uw broer werd gearresteerd of werkelijk was verdwenen (CGVS, pg.15). U vermoedt dat uw familie niet naar de politie durfde te stappen omdat u door de politie wordt gezocht (CGVS, pg.15). Er dient geen betoog dat deze redenering niet wordt gestaafd door de documenten die u voorlegt.

U geeft eveneens aan te worden gevisieerd omdat u de toestemming gaf om uw zus te laten huwen met een Yezedi (CGVS, pg.16). Vooreerst is het weinig waarschijnlijk dat u überhaupt de toestemming daartoe diende te geven, daar Yezedi's traditiegetrouw enkel binnen hun eigen geloofsgemeenschap huwen (zie administratief dossier CGVS). Het is dan ook niet geloofwaardig dat uw zus als moslima volgens de Yezedi rituelen kon huwen (CGVS, pg.17). Bovendien legt u geen enkel begin van bewijs voor dat dit 'buitengewoon' huwelijk kan staven. Daarenboven geeft u aan dat uw familie werd bedreigd omwille van dit zogenaamd huwelijk (CGVS, pg.16). Bevreemdend is echter dat u geen informatie heeft over waar uw moeder en zus zich op heden bevinden (CGVS, pg.3). Nochtans lagen de originele documenten die uw vriend achteraf kopieerde en naar u doorstuurde in uw ouderlijk huis (CGVS, pg.5). U zou echter niet weten hoe hij deze documenten heeft bekomen (CGVS, pg.5). U zou hem evenmin hebben gevraagd of hij uw zus en uw moeder heeft aangetroffen in uw ouderlijk huis, zogenaamd omdat uw vriend het heel druk heeft, een toch wel bizarre uitleg (CGVS, pg.15). Dat u niet heeft geïnformeerd naar de aanwezigheid van uw moeder en/of zus valt moeilijk te rijmen met deze zogenaamde bedreigingen.

Ten slotte stelt u problemen te hebben gehad omdat uw vader bij de Baathpartij had gewerkt (CGVS, pg.17). U weet echter niet welke functie uw vader had bij de Baathpartij (CGVS,pg.18). In de jaren '90 zou u verschillende keren zijn bedreigd. Anderhalf jaar geleden zou u een dreigbrief hebben ontvangen (CGVS, pg.17), die u wederom niet kan voorleggen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat dit gegeven zou dateren van anderhalf jaar geleden. Dat u als zoon van een Baathist zou worden gelinkt aan de recente aanslagen in Bagdad (CGVS, pg.17) is enkel een veronderstelling van uwentwege dewelke door geen enkel feit wordt gestaafd.

Alle bovenstaande elementen maken dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend omdat u uw zelfverklaarde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

De verdere documenten die u ter staving van uw asielrelaas heeft voorgelegd, kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. De documenten zijn namelijk allen kopieën,

géén originelen, waar - in het licht van bovenstaande vaststellingen - geen bewijskracht vanuit kan gaan. Het artikel dat u voorlegt, wijzigt niets aan de vaststellingen dat aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Dubs in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkoek" dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Baghdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakering van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkkelijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6 2° lid, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, voert verzoeker aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet feitelijk en bijgevolg ook niet juridisch afdoende zijn om de beslissing te kunnen dragen. Vervolgens onderneemt hij een poging om een aantal weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over het hoofd ziet dat er heel wat verwarring in het gehoor is binnengeslopen. Deze verwarring lijkt er volgens verzoeker uit te bestaan dat het Commissariaat-generaal zowel tijdens het gehoor als in de bestreden beslissing ervan uitgaat dat het slechts over twee dreigbrieven gaat. Verzoeker ging mee in deze redenering of heeft hier alleszins niet expliciet tegen geprotesteerd aangezien er volgens verzoeker effectief dreigbrieven waren, al ging het niet om twee brieven maar over verschillende brieven. De verwarring bestond erin dat verzoeker de numerieke beperking die het Commissariaat-generaal aan zijn relaas probeerde te koppelen nooit als dusdanig heeft bemerkt. Verzoeker had met andere woorden niet door dat het Commissariaat-generaal zijn relaas in die zin afbakende. Had hij het wel doorgehad, dan had hij zeker aangevoerd dat dit niet correct is. De stress en spanning van het gehoor hadden echter een nefaste invloed op zijn opmerkingsvermogen, aldus verzoeker. Een tweede reden waarom de verwarring meer dan plausibel is, alsnog verzoeker, ligt er in dat in Irak in het algemeen en voor hem, door zijn werk voor de politie, in het bijzonder, bedreigingen of op zijn minst het gevoel bedreigd te zijn niet één- of tweemaal voorkomen maar een vast onderdeel des levens zijn. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens het gehoor ook heeft aangevoerd dat ze vaak bedreigingen kregen wegens het lidmaatschap van zijn vader van de Baathpartij en dat hij ook wegens het huwelijk van zijn zus met een Yezidi bedreigingen kreeg. Verzoeker acht het dus niet opmerkelijk dat hij al deze bedreigingen amper nog uit elkaar kan houden, integendeel. Voor hem was de materiële vorm van de bedreiging dus minder opmerkelijk dan dat deze voor de dossierbehandelaar zou zijn, waardoor hij de gebeurlijke bedreigingen in zekere zin door elkaar heeft gehaspeld, aldus nog verzoeker.

Hij vervolgt dat de dreigbrieven waar het Commissariaat-generaal naar verwijst de volgende zijn: de eerste brief, die hij ook voorlegt, was de dreigbrief van Ansar Al Sunna naar aanleiding van zijn werk. Hiervoor ging hij naar de politie. Dit was voor het schietincident en hij voelde zich toen nog relatief veilig bij de politie. Het document van de politie, dat na de klacht is opgemaakt, dateert van 19 januari 2011. In de voorgelegde, ongedateerde dreigbrief van Ansar Al Sunna staat letterlijk dat ze verzoeker al eerder bedreigden. Ook de inhoud van deze brief geeft dus duidelijk aan dat dit niet de eerste dreigbrief is, het is zelfs niet de eerste brief van Ansar Al Sunna, het is een brief in een reeks van velen, aldus verzoeker. De dreigbrief van de geheime dienst, deze die volgens verzoekers verklaringen later, na het schietincident, naar hem thuis werd verstuurd, namelijk toen hij al weg was uit Dubs, heeft hij niet kunnen voorleggen. Dit is dus niet dezelfde brief als deze van de politie in verband met verzoekers klacht, opgesteld op 19 januari 2011. Verzoeker herhaalt dat de brief van de politie in verband met de klacht van 19 januari 2011 dateert van voor het schietincident. Niet enkel de datum wijst hierop maar ook de inhoud. Verzoeker wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct stelt dat de inhoud van de brief van de politie van 19 januari geen dreigbrief is maar de notitie van een klacht. De brief die hij van de geheime dienst heeft gekregen is een andere brief. Zowel datum als inhoud wijzen daarop. Verzoeker stelt deze brieven te hebben verward, zowel door spanning en verwarring eigen aan een dergelijke vlucht, alsook door het feit dat hij niet erg goed Arabisch leest zoals hij tijdens het gehoor heeft aangegeven. Wanneer in het gehoorverslag (p. 12-13) gesproken wordt over de dreigbrief van de terreurorganisatie die verzoeker na het incident heeft gekregen, gaat het niet om de eerste voorgelegde dreigbrief van Ansar Al Sunna maar om een brief van Jamma Islamiya, aldus nog verzoeker. Het gaat ook hier dus duidelijk om verschillende brieven. Gelet op het voorgaande, is de motivering van de bestreden beslissing die deze brieven en hun aantal betreft manifest onjuist. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van haar zorgvuldigheidsplicht en gezien verzoekers

duidelijke verwarring, verder had moeten informeren naar de ware toedracht van deze brieven. Het Commissariaat-generaal heeft hier echter aan verzaakt en verzoeker werd tijdens het gehoor, direct na zijn uitleg bij de tweede dreigbrief, geconfronteerd met een schijnbaar onwankelbare scepsis. Verzoeker botste aldus op een muur van ongeloof waardoor hij volledig van zijn stuk werd gebracht. Hoewel het eigenlijk om een eenvoudig op te klaren misverstand ging, heeft verzoeker zich niet kunnen herpakken en is hij er verder ook niet in geslaagd overtuigend te berichten over wat er hem overkomen is.

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker een beëdigde vertaling van een document van het "Azadi Politie Station".

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3. Voorts ziet de Raad niet in hoe artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, aangezien de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6, 1ste lid van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag.

Waar verzoeker nog artikel 57/6, 2de lid geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op onderdanen van een Lidstaat van de Europese gemeenschappen of onderdanen van een Staat die partij is van een toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, wat in casu niet het geval is.

Betreffende de voorgehouden schending van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet kan evenmin worden ingezien hoe de bestreden beslissing deze bepaling schendt vermits voormeld artikel een overgangsbepaling betreft aangaande de invoering van de subsidiaire beschermingsstatus en de bestreden beslissing werd genomen mede met in achtneming van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker geeft verder ook geen enkele toelichting hieromtrent zodat dit onderdeel eveneens onontvankelijk is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen te worden beschuldigd door zowel de politie als door een terreurorganisatie daar zijn verklaringen absoluut niet stroken met de inhoud van het door hem voorgelegde document van de politie van 19 januari 2011, zoals omstandig wordt uiteengezet, (ii) hij, met uitzondering van de dreigbrief, geen enkel concreet element kan aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat hij nog steeds wordt gezocht door een terreurorganisatie en hij evenmin een concreet element kan aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat hij nog wordt gezocht door de politie, hij stelt dat zijn broer bij zijn arrestatie voornamelijk werd uitgevraagd over hem en dat daaruit ook blijkt dat hij ook nog door de politie wordt gezocht, doch hij niet weet weer te geven welke vragen er dan wel aan zijn broer werden gesteld, hij evenmin kan zeggen of er zich de voorbije maanden nog iets nieuws heeft voorgedaan en hij zelfs de moeite niet zou hebben genomen om zijn buurman, met wie hij via email in contact staat, hierover te bevragen, (iii) gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, evenmin geloof kan worden gehecht aan de verdwijning van zijn broer als gevolg hiervan, hij daarenboven weinig tot geen bijzonderheden kan verschaffen over de arrestatie van zijn broer, op welke basis hij werd vrijgelaten, in welke omstandigheden er daarna op hem werd geschoten en over de daaropvolgende verdwijning van zijn broer, en hij evenmin weet of zijn familie poolshoogte is gaan nemen bij de politie om te weten te komen of zijn broer werd gearresteerd of werkelijk was verdwenen, (iv) het niet geloofwaardig is dat zijn zus als moslima volgens de Yezidi rituelen kon huwen, hij bovendien geen enkel begin van bewijs voorlegt dat dit 'buitengewoon' huwelijk kan staven en hij aangeeft dat zijn familie werd bedreigd omwille van dit zogenaamd huwelijk zodat het bevreemdend is dat hij geen informatie heeft over waar zijn moeder en zus zich op heden bevinden, (v) hij ook niet aannemelijk maakt problemen te hebben gehad omdat zijn vader bij de Baathpartij had gewerkt, zoals wordt toegelicht, (vi) de overige door hem ter staving van zijn asielaanvraag voorgelegde documenten

bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen daar het allen kopieën betreffen waar – in het licht van bovenstaande vaststellingen – geen bewijskracht vanuit kan gaan en het voorgelegde artikel niets wijzigt aan de vaststellingen dat aan zijn verklaringen geen geloof kan worden gehecht en (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de provincie Ninewa geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 8 maart 2012 (CG nr. 1113607), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter staving van de door hem beweerde vervolging enerzijds een dreigbrief van Ansar Al Sunna neerlegde en anderzijds een document van de politie gedateerd op 19 januari 2011. In tegenstelling tot wat wordt gesteld in het verzoekschrift, waar wordt bevestigd dat het een document betreft van de politie in verband met een door hem ingediende klacht na een dreigbrief te hebben ontvangen van Ansar Al Sunna, verklaarde verzoeker tijdens het gehoor met betrekking tot ditzelfde document herhaaldelijk dat het een document betreft waarin de politie hem zoekt. Zo leest de Raad in het gehoorverslag: “(...) **wat stond er in de brief van de politie? Volgens mijn zus denkt de politie nog steeds dat ik met de islamitische partijen heb samengewerkt. De inhoud van de brief stelt dat ze mij opzoeken en dat ik samenwerk met de terroristen. Dat is de inhoud van de brief. Wie zoekt u? De politie. En om welke reden? De politie denkt dat ik met de mensen heb samengewerkt, met de terroristen die een inval hebben opgezet tegen hen. Wat staat er specifiek in die brief? Ik weet het niet precies, maar jullie kunnen het gerust laten vertalen. Waarom weet u niet wat er specifiek in die brief staat? Ik weet dat de politie mij nog steeds zoekt en dat ze denken dat ik iets te maken heb met de terreurorganisatie. Waar was u toen de brief van de politie werd opgestuurd? Ik weet niet zeker waar ik was toen die brief werd opgestuurd, maar ik heb het ontvangen toen ik hier in België was. Heeft u die brief zelf gelezen? Ja Ging dat goed om die te lezen? Ja (...)** **Nu, ik denk dat wij niet veel van uw verhaal moeten geloven. De brief van de politie die u voorlegt, stelt dat u op 19 januari – dus voordat uw probleem zich zou hebben voorgedaan – naar het politiekantoor van Dubis bent gegaan om klacht in te dienen tegen de terreurorganisatie ansar al sunna die u door middel van een dreigbrief hebben bedreigd. Dat valt helemaal niet te rijmen met wat u mij juist heeft verteld. Ik heb geen klacht ingediend. Maar die brief stelt wel dat u voordat uw probleem zich zou hebben voorgedaan en voordat u een dreigbrief zou hebben ontvangen, zou klacht hebben ingediend tegen de terreurorganisatie die u een dreigbrief zou hebben gestuurd. Mag ik die brief zien? Ja. Volgens die brief staat er niet dat ik een klacht heb ingediend. Wat staat er dan in? De inhoud van de brief stelt dat de politie mij zoekt omdat ze mij beschuldigen van samen te werken met een terreurorganisatie Ansar Al Sunna. Wat zeggen ze dan van die dreigbrief? Er staat niets in over de dreigbrief, maar ze hebben mij beschuldigd van samenwerking. Maar u kunt mij toch niet zeggen dat u betwist wat er in deze brief staat? Uw**

arabisch is verre van perfect, u kunt niet opboksen tegen iemand die perfect Arabisch spreekt en leest. **Wat is die datum? 19 januari Wanneer zei u dat uw probleem zich voordeed? Ik zei januari/februari. Ik zal de brief laten vertalen. Nee, ik zal de brief laten vertalen. Ik kan er niets meer over zeggen, ik heb het zo gekregen. Het is een officieel document, u kunt dit laten verifiëren. Het is een kopie meneer. Ja. Deze brief doet heel uw verhaal teniet. Ik zou hier kunnen stoppen. Tenzij u nu bepaalde dingen zou opbiechten en dan kunnen we samen nagaan welke uw problemen waren waardoor u besloot Irak te verlaten. Wat ik heb gezegd over mijn asielrelaas is alles reeel en ik kan niets zeggen over deze documenten. Dus u blijft bij uw verklaringen. Ik wil deze documenten intrekken. Uw verklaringen blijven natuurlijk. Wat ik heb gezegd over mijn asielrelaas klopt en ik geef dit document waarin staat dat de politie nog steeds op zoek is naar mij. Die mensen hebben die brief gestuurd en ze zeiden dat de politie nog steeds op zoek was naar mij.**" (administratief dossier, stuk 3, p. 12-14). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker het heeft over het document dat hij zelf neerlegde, zijnde het document gedateerd op 19 januari, en niet over een dreigbrief van de geheime dienst, de Asayish, die hij niet heeft kunnen voorleggen zoals wordt betoogd in het verzoekschrift. Dat verzoeker deze twee brieven zou verward hebben, kan gelet op het voorgaande bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat werd verzoeker meermaals gewezen op de incongruenties van zijn verklaringen met het door hem neergelegde document van de politie – waarvan hij uitdrukkelijk verklaarde dat hij de brief zelf heeft gelezen en deze duidelijk heeft begrepen en welk document hem bovendien ook tijdens het gehoor opnieuw werd voorgelegd – doch bleef hij louter de inhoud van het document ontkennen.

Waar verzoeker vervolgens in het verzoekschrift beweert dat hij de door hem neergelegde dreigbrief van Ansar al Sunna heeft ontvangen voor het schietincident, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker geen gewag heeft gemaakt van een dreigbrief die hij zou hebben ontvangen vóór het schietincident wanneer hem tijdens het gehoor gevraagd werd zijn asielmotieven uiteen te zetten. Evenmin blijkt uit zijn relaas dat hij meerdere dreigbrieven van terreurorganisatie(s) zou hebben ontvangen (administratief dossier, stuk 3, p. 11-12). In tegenstelling tot wat wordt geponeerd in het verzoekschrift, verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor duidelijk en ondubbelzinnig dat de dreigbrief die hij ter staving van zijn asielrelaas voorlegt een paar dagen na het incident naar zijn huis werd gestuurd (administratief dossier, stuk 3, p. 13). De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker het hier niet zou gehad hebben over de eerste voorgelegde brief van Ansar al Sunna maar over een niet voorgelegde brief van Jamaa Islamiya, is niet ernstig. Niettegenstaande verzoeker uitdrukkelijk verklaarde de door hem bijgebrachte dreigbrief te hebben gelezen, verklaarde hij dat de naam van de organisatie die op de dreigbrief vermeld staat Jamaa Islamiya is (administratief dossier, stuk 3, p. 13). Nochtans blijkt uit de vertaling van de brief in kwestie duidelijk dat deze afkomstig zou zijn van Ansar Al Sunna (administratief dossier, stuk 3, p. 8). Hieruit afleiden dat verzoeker het over twee verschillende dreigbrieven zou hebben gehad, gaat echter een brug te ver. Verzoeker maakt immers geen onderscheid tussen Ansar al Sunna of Jamaa Islamiya, integendeel volgens hem zijn het gewoon verschillende benamingen van dezelfde organisatie: **"Welke organisatie bedreigde u? Ze hebben verschillende namen die organisatie. Ansar Al Sunna, Islamitische Jamaa, Shahab. Ze hebben verschillende namen? Wat staat er specifiek van naam op uw dreigbrief? Jamaa Islamiya."** (administratief dossier, stuk 3, p. 13).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in de mogelijkheid werd gesteld om zijn relaas op spontane wijze uiteen te zetten en dat hij daarbij duidelijke, ondubbelzinnige verklaringen heeft afgelegd. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift blijkt uit het gehoorverslag geenszins dat verzoeker tijdens het gehoor verward zou zijn geweest. Evenmin is er enig gegeven voorhanden dat stress en spanning verzoeker zouden verhinderd hebben om de waarheid te vertellen. De Raad benadrukt in dit verband dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar toch kan verwacht worden dat de essentie van het asielrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet.

Gelet op voorgaande vaststellingen en overwegingen, besluit de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden oordeelt dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas daar zijn verklaringen met betrekking tot de moeilijkheden en de dreigementen die hem te beurt zijn gevallen niet rijmen met de inhoud van de stukken die hij neerlegde. Het verweer in het verzoekschrift vermag niet deze appreciatie in een ander daglicht te plaatsen, temeer de thans door verzoeker geschetste voorstelling van de feiten niet de minste steun vindt in het administratief dossier, doch integendeel haaks staat op zijn verklaringen zoals hij deze aflegde op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.6. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, wordt de geloofwaardigheid van verzoekers relaas tevens door een aantal andere vaststellingen ondermijnd en kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen omwille van het beweerd huwelijk van zijn zus met een Yezidi en omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader voor de Baathpartij, vaststellingen waartegen evenwel niet het minste verweer wordt gevoerd zodat deze onverminderd overeind blijven en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

2.7. De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten, door verzoeker omschreven als de beëdigde vertaling van het arrestatiebevel dat tegen hem loopt en van het arrestatiebevel dat tegen zijn broer loopt, beiden wegens vermeende medeplichtigheid met de terroristische groepering Ansar al Islam, zijn niet van dien aard dat zij de geloofwaardigheid van zijn relaas kunnen herstellen. Beide vertalingen zijn immers identiek en vermelden slechts verzoekers naam en daarenboven laat verzoeker na de arrestatiebevelen zelf neer te leggen. Door het louter voorleggen van een vertaling zonder ook het vertaalde stuk bij te brengen, stelt verzoeker het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dienvolgens ook de Raad in de onmogelijkheid om een oordeel te vormen over de aard, inhoud, herkomst of desgevallend authenticiteit van de kwestieuze documenten. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat het de Raad niet duidelijk is op welke wijze verzoeker in het bezit zou zijn gekomen van de stukken in kwestie daar het een intern schrijven betreft uitgaande van het Azadi politiestation gericht aan andere Iraakse overheidsdiensten, namelijk het directoraat van de politie/operaties/personen, politiedirectie van de provincie Kirkuk, opsporingsambtenaar, statistiek en alle politiebureaus in de provincie.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, met name een kopie van zijn nationaliteitsbewijs, kopie van zijn identiteitskaart, kopie van een woonstkaart, kopie van een lidkaart van de Baathpartij van zijn vader en een artikel uit de krant over de dood van de politiechef van Dubs, niet betwist laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genoemde stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.8. Tot slot wijst de Raad erop dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoon met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat aan het asielrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten geen enkel geloof kan worden gehecht zodat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en dan ook niet kan worden ingezien op welke wijze genoemd artikel geschonden zou kunnen zijn.

2.9. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de asielzoeker die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De

verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.10. Gelet op de manifeste ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas, kan hem evenmin de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet worden toegekend.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker de evaluatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, Centraal-Irak niet betwist. Evenmin brengt hij enige informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt en dient verzoeker tevens de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet te worden geweigerd. Ter terechtzitting wordt een update van 31 juli 2012 neergelegd over de veiligheidssituatie.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Sorani machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.12. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.13. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS